

Vi må tænke i samarbejde i hele Europa, og derfor er Vestunionen en dårlig satsning.

Så siger hr. Torben Lund, at vi jo ikke ved, hvordan det ender med Vestunionen. Det, vi i hvert fald ved, er, at Vestunionen skal være en del af EU's forsvarspolitik. Det er jo det, der ligger i Maastricht-Traktaten. Det er jo det, vi står uden for. Jeg citerede tidligere en amerikansk sikkerhedsekspert, som netop havde den pointe, at når man satser så meget på Vestunionen, er det for at give Unionen et reelt politisk indhold, for hvad er en union, hvis man ikke har et fælles forsvar?

Det var den unionsudvikling, man sagde nej til den 2. juni 1992. Det var det nej, der ledte frem til det nationale kompromis, og for os har det nationale kompromis aldrig været nogen taktisk fidus. Vi har altid lagt vægt på, at der skulle være tale om en langsigtet dansk EF-politik, og derfor vil vi også sige nej frem til 1996.

Så siger hr. Torben Lund sådan lidt ironisk: Jamen det er jo vældig godt det her. Nu har man fået en kritik fra højrefløjen gående ud på, at man er gået til venstre, og man har fået en kritik fra venstrefløjen gående ud på, at man er gået til højre; så må regeringen jo ligge lige i midten. Og så lignede hr. Torben Lund en kat, der lige havde slugt en mus. Han var vældig tilfreds.

Men det her viser jo netop noget om ambitionsniveauet hos Socialdemokratiet. Kan det virkelig være tilfredsstillende at ligge i midten, vil jeg gerne spørge hr. Torben Lund om. Er det den socialdemokratiske ambition at ligge solidt og rart og trygt i midten af dansk politik? Man har regeringstaburetterne, det indrømmer jeg, men kan det virkelig være nok bare at sidde på de taburetter uden at have ambitioner om forandringer i samfundet?

Hvis man har sådanne ambitioner, er man jo faktisk nødt til at ligge dér, hvor en tidligere socialdemokratisk formand, Anker Jørgensen, sagde man skulle ligge, nemlig til venstre for midten. Han lagde sig også tit i midten, det er jeg med på, men det var vel netop ud fra, at det var han nødt til. Nu kan jeg forstå, at det er en selvstændig ambition for Socialdemokratiet at ligge i midten. Det er ikke godt.

Formanden:

Og jeg har forstået, at hermed er de korte bemærkninger i tilknytning til hr. Holger K. Nielsens indlæg forbi, og at vi går videre i ordførerrækken.

Jan Køpke Christensen (FP):

Ved denne afslutningsdebat ville det have været dejligt at kunne konstatere, at det på afgørende områder – og jeg fremhæver: afgørende områder – nu går bedre i Danmark. Desværre er det modsatte tilfældet. På næsten alle afgørende områder ser det værre ud, og det skyldes, at vi har en uduelig regering, der ikke har evnet at få Danmark på ret kurs. I sag efter sag er regeringen tumlet rundt i manegen og er blevet gjort fuldstændig til grin.

Lukkeloven er kun et eksempel herpå. Langt værre ser det ud med regeringens megen tale om etik og moral. At det ledende regeringsparti ikke engang har evnet at holde orden inden for sine egne rækker, bevises af mængderne af skandaler i den socialdemokratiske koncern: Sagerne om Ungbo, Lejerbo, Bolind, Solhavegård og AOF i Hovedstaden bekræfter jo dette.

Hvor er det offensive i regeringens politik blevet af? Hvor er de mange forslag, der skulle gøre det bedre at være dansker? Hvor er de reelle skattelettelser blevet af? Hvor er hele den dynamik i regeringens politik, der skulle vise befolkningen, at Danmark har en handlekraftig regering, der vil landets bedste.

Alle disse ting er pist væk, og det er de, fordi regeringen kører videre efter den såkaldte betonsocialistiske model, hvor alt skal styres af det offentlige, og hvor det private initiativ, vi jo alle skal leve af, udsættes for det ene frontalangreb, om man vil, efter det andet. Det er helt ufatteligt, at især CD – og her tænker jeg bl.a. på grønne afgifter, som vi har været inde på i dag – fortsat vil lægge stemmer til sådan noget. Hvor er dette partis fodaftryk på regeringens politik? Ja, de eksisterer simpelt hen ikke.

Derfor har vi brug for en ny regering, en regering, der kan føre en helt anden og langt mere offensiv politik, en politik, der er til gavn for danskerne og for vores virksomheder, og som sætter tæring efter næring i stedet for næring efter tæring.

Kendsgerningen er jo, at Danmark er et land, der er ved at blive knust af gæld. Rentetaxameteret tigger lystigt som bekendt. Når vi om nogle måneder bliver præsenteret for finanslovsforliget for 1996, tør jeg godt vædde med statsministeren – og vi kan vædde alle de partistøttemidler, Socialdemokratiet nu kommer til at modtage – om, at vi præsenteres for nye milliardunderskud, der skal betales af vore unge, som burde vokse op i et gældfrit samfund, men som i stedet nu bliver født med et gældsbevis på ca. 150.000 kr. klistret på bleen.